ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Χ. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' — ΕΤΟΣ ΙΗ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 7628
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Κορίνθου ἀριθ. 210 Ἀριθμ. Τηλεφώνου 24—94
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: Ὁδὸς Μαιάνδρου ἀριθ. 37

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΜΑΡΤΙΟΥ 1937

Σελήνη 9 ἡμερῶν. Ἀνατ. ἡλίου 6.49 Δύσις 6.29. Τῶν ἐν Σάββᾳ πατέρων

ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ ΑΙ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΟΥ ΛΑΟΥ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ κ. Κ. ΚΟΤΖΙΑ

ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ. Οἱ Γαργαλιανοί συνεχίζουν τάς μεγάλας των ἐπιδείξεις πρὸς τὸν ὑπουργὸν κ. Κ. Κοτζίαν. Τὴν πρωΐαν οἱ κάθοικοι τῆς Βασιλικῆς ἐκφράζουν χαρμόσυνα τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Φιλαρμονικοῦ ἐπιπάνω παραμικρὰ ἐμβατήρια. Τὴν μεταμεσημβρίαν ὁ κ. Κοτζιᾶς συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς προέδρους κ. Σκούτα μετεβη εἰς τὸν Ἐμπορικὸν Σύλλογον ὅπου ἐδέχθη τοὺς ἐμπόρους τῆς ἐπαρχίας καὶ ἀνεγκλαμάτας τῆς πόλεως καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτῶν τὰς μεγάλας κ. Κοτζίου ὑπεδέχθησαν ὑπὸ τὸν Ἐμπορικὸν Συλλόγου καὶ τὸν Συλλόγου παντοπωλῶν, τὸν Συλλόγου Κουρέων καὶ Ἐμπορραπτῶν. Διὰ τῶν ὁμιλιῶν ἐζητεῖτο ἡ ἴδρυσις ἐμπορικοῦ τμήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ἡ ἐγκατάστασις οἴκου. Ἀγροῦ, Δημοσίου Ταμείου, ἡ ἀνοικοδόμησις τῆς ὁδοῦ Κυπαρισσίας—Γαργαλιάνων—Πύλου, ἡ κατάργησις τῶν Ἐκαγγελματικῶν Ἐπιμελητηρίων καὶ τὴν ἀνίσχυσιν τῶν Ἀστυνομικῶν διοικήσεων Γαργαλιάνου.

Ἀκολούθως ὁ κ. Ὑπουργὸς ἐδέχθη τὸ Κοινωνικὸν κατάστημα τῶν προέδρων τῶν Κοινοτήτων Γαργαλιάνων ἄλλων Συμμετεχόντων κ. Κοτζιᾶς ἀργότερον συνειδοποιήθη κατὰ τὸ κ. Σούτζα διὰ τὰ ἐνδιαφέροντα τῆς Κοινότητος Γαργαλιάνων καὶ τῶν περὶ Κοινοτήτων. Ἐπὶ τούτοις ἄλλων παρουσιάσθη ἡ ἐν κ. Ὑπουργὸν ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητος Μουζακίου, ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου Πολυτέλειας καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ Κυνηγετικοῦ Συλλόγου.

Πλῆς παρουσιασθεῖς εἰς τὸν κ. Ὑπουργὸν, ὁ κ. Ἰωάν. Γιαννόπουλος ἐκλεγεὶς εἰς τὸν συνοδεύοντα τὸν ἐπιθεωρητὴν τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης κ. Ἀλεξιζάτον μαζὶ ἀπόψεις διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιτεύχθη ἔπειτα ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ ΔΟΟ ἀπερρίφθη ἡ ἀπλωμὰ ἀναπτυξιακοῦ εἰς σδουνισμένα καὶ κατασταῖ ὑποχρεωτικὴ ἡ χρησιμοποίησις χάρτου διὰ τὴν ἀγορὰν ποιότητας.

Ὁ κ. Κοτζιᾶς δοσν καὶ ὁ Ἀλεξιζάτος ἀνεγνώρισαν τὸ δίκαιον τῶν πραγμάτων καὶ ἐνδυσιαν τὴν ἀρμοδιότητα διὰ ζῆν ἐφαρμόσουν τὸ μέτρον καθόσον τοῦτο ἐπιβεβλημένον διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς ποιότητος τῆς σταφίδος.

ΠΥΛΟΣ. Ἡ ὁποδοχὴ τοῦ κ. ὑπουργοῦ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς ἱστορικῆς Πύλου ὅπου ἔφθασε τὴν 2αν μ. μ. ἦτο ἀφαντάστως μεγαλειώδης. Ὁλόκληρος ἡ πόλις ἔπλεε εἰς τὸ κυανόλευκον. Οἰκίαι, ἐδρόμοι, καὶ πλατεῖαι ἦσαν πληθυμοισμέναι ἀπὸ σμέρτα καὶ δάφνας. Εἰς τὴν εἴσοδον τῆς κεντρικῆς πλατείας εἶχεν ἀναρτηθῆ ἀψὶς κάτωθεν τῆς ὁποίας εἶχον παρατεχθῆ τὰ μέλη τοῦ παραρτήματος τῆς ἐθνικῆς νεολαίας, τὰ σωματεῖα μετὰ τῶν λαβάρων των καὶ σύμπας ὁ πληθυσμὸς τῆς Πύλου.

Ἡ ἀψὶς τοῦ κ. ὑπουργοῦ ἐχαιρετίσθη διὰ δώδεκα κανονιβολισμῶν ριφθέντων ἀπὸ τὸ ἱστορικὸν φρούριον καὶ διὰ παλαιοῦ πυροβόλου χρησιμοποιηθέντος κατὰ τὴν ἱστορικὴν ναυμαχίαν, ὅπερ σώζεται ἀκόμη. Τὸν κ. ὑπουργὸν ὑπεδέχθη κάτωθεν τῆς ἀψίδος ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος κ. Κρασσάνος μετὰ τῶν συμβούλων εὐχηθεὶς τὸ «ὡς εἰς πορεύστη».

Ἐκεῖθεν ἐν μέσῳ ἀπειργράπτου ἐνθουσιασμοῦ, ὁ ὑπουργὸς προχώρησε πεζῆ εἰς τὸ κέντρον τῆς πλατείας ὅπου ὡμίλησε πρὸς τὸν λαὸν εἰπὼν τὰ ἑξῆς :

«Γεναῖε καὶ ἱστορικὲ λαὲ τῆς Πύλου,

Σοῦ φέρω τὰ χαιρετίσματα τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ κράτους κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ, εὐχαριστῶ δὲ ἐκ μέρους τοῦ ἀρχηγοῦ μου διὰ τὴν ὑποδοχὴν τὴν ὁποίαν τοῦ κάμνετε ἐν τῷ προσώπῳ μου.

Ὁ κ. Ὑπουργὸς, συνεχίζων, ἐτόνισεν ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔπαυσαν πλέον νὰ μετρῶνται κεφαλῆ καὶ ψῆφος. Ἡ παροῦσα ἐθνικὴ κυβέρνησις, εἶπεν, θέλει νὰ βλέπῃ τὸν ἐργοζόμενον λαὸν ἐθνηφοῦντα. Ἡ αὐτὸ, ἀφοῦ ὁ ἀρχηγὸς ἔλυσε τὰ μεγάλα ἐθνικὰ προβλήματα, εἶναι τώρα ἀποφασισμένος, ἐνδιαφερθῇ διὰ ἐπαρχίαν, διὰ τὸν γεωργόν, διὰ τὸν ἀγρότην, διότι ὅπως εἶπεν ὁ Μεταξᾶς, ὅπως τὰ ἀγαθὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ μόνον σὰν ρίξουμε ὅλο τὸ βάρος στὴ γῆ, θὰ μποροῦσαμε νὰ πάρουμε ζωὴ, νὰ ζήσωμεν ὅλοι εὐτυχισμένοι.

Πρέπει νὰ καταλάβουν ὅλοι ὅτι παρῆλθεν ἡ ἐποχὴ ποὺ τὸ κράτος κυβερνοῦσαν ἐκεῖνοι μὲ τὰ γυαλισμένα νύχια. Σήμερα ὁ ἀρχηγὸς, δίνει τὸ χέρι μόνον σὲ κείνους ποὺ τὰ χέρια των ἔχουν ρόζους ἀπὸ τὴ δουλειά, διότι ἡ Ἑλλάδα χρειάζεται μόνον ἀνδρας.

Καταλήγων ἐτόνισε ὅτι ἡ κυβέρνησις, δὲν ζῆ ἀπὸ τὴν λαὸν τορά δοῦ πράγματα : πρῶτον δουλειὰ ἀπὸ ὅλους, διότι ἡ Ἑλλὰς δὲν μπορεῖ νὰ πάῃ μπροστὰ μὲ ἀεργοῦδες καὶ δεύτερον συνεργασίαν ὅλων διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῆ νεολαίας, διὰ νὰ ἀπαναφερθῇ σὰ τὴ εἰς τὸν προορισμόν της, διὰ νὰ ὁ ολοθθῇ τὸν μεγάλον δρόμον ποὺ τῆς ἀνοίγει ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς.

Τὸ τέλος τοῦ λόγου τοῦ κ. Κοτζιᾶ, ἐκάλυψαν οὐρανομήκεις ζητωκραυγαί. Ἐπὶ ὥραν πολλὴν ἠτμόσφαιρα, ἐθρονεῖτο ἀπὸ θερμὰς ἐκδηλώσεις τῶν κατοίκων.

Ἐόθὸς ἀμέσως ὁ Ὑπουργὸς κατέθεσε δάφνιον σεφὰ νον εἰς τὸ μνημεῖον τῶν πεσόντων κατὰ τὴν ἱστορικὴν Ναυμαχίαν καὶ ἐν συνεχείᾳ ὅμοιον εἰς μνήμην τῶν πεσόντων.

Πέριξ τοῦτελευταίου μνημείου εἶχον σχηματίσῃ τετράγωνον οἱ νέοι τῆς ἐθνικῆς νεολαίας οἱ ὁποῖοι καὶ ἔδωσαν ἐνώπιον τοῦ ὑπουργοῦ, ἀπαγγέλλοντος τοῦ ἱερέως, τὸν κάτωθι ὅρκον :

«Ἡμεῖς οἱ νέοι τῆς πόλεως Πύλου οἱ ἀποτελέσαντες τὴν ἐθν. δμάδα, δρκιζόμεθα ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῶν ἁγίων σκιῶν τῶν Ἡρώων τῶν πεσό των κατὰ τοὺς ἐθνικοὺς ἀγῶνας, ὅτι θὰ εἰμεθα ἀπολύτως πιστοὶ εἰς τὰς παραδόσεις τῶν προγόνωμας καὶ τὰ Ἐθν. ἰδεώδη. Ὅτι ἡ Πατρίς, ἡ Θρησκεία καὶ ἡ Οἰκογένεια θὰ εἶναι γιὰ μᾶς τὰ μόνα ἱδανικά μας, ὅτι θέλομεν χόσῃ καὶ τὴν τελευταίαν ρανίδα τοῦ αἵματός μας ὑπερασπίζοντες ταῦτα κατὰ παντὸς ἐπιβουλέως καὶ ὅτι θὰ εἰμεθα πιστοὶ εἰς τὸν Βασιλέα μας, εἰς τοὺς Νόμους καὶ τὰ κελεύσματα τῆς πατρίδος».

Ὁ κ. ὑπουργὸς κατασυγκεκινημένος ηὐχαρίστησε τοὺς Νέους διὸ τάς μεγαλειώδεις στιγμὰς ποὺ τοῦ ἐχάρισαν καὶ τοὺς ἐχαιρέτισεν ἕνα ἕκαστον χωριστὰ διὰ χειραψίας.

Μετὰ ταῦτα ὁ ὑπουργὸς ἐπέβη βελιζανάτου καὶ ἀνέβχη εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔγινεν ἡ ναυμαχία. Ἐκεῖ μέσῳ κατανυκτικῆς σιγῆς ἐρίψῃς εἰς τὴν θάλασσαν στέφανον ἐκ δάφνης ἀποτίων ἐλάχιστον φόρον τιμῆς εἰς τοὺς ἥρωας.

Τὴν ἀπογευματινὴν ὁ κ. Κοτζιᾶς μετέβη εἰς τὸ Κοινοτικὸν μέγαρον ὅπου ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητος τοῦ ἐνεχείρισε ψήφισμα τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου ἐπὶ περγαμηνῆς, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνεκηρύσσετο ἐπίτιμος δημότης τῆς πόλεως.

Ὁ κ. ὑπουργὸς συγκεκιημένος διὰ τὴν γενομένην τιμὴν, ηὐχαρίστησε τὸν πρόεδρον καὶ τὸν παρεκάλεσεν ὅπως διοβιβάσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του κοὶ ὡς κάτοικος τῆς Ἱστορικῆς πόλεως τῆς Πύλου. Ἀκολούθως ἐδέχθη τοὺς προέδρους τῶν πέριξ Κοινοτήτων καὶ ἀντιπροσωπείας τῶν ὀργανώσεων καὶ ἐξῆτασε τὰ ζητήματά των καὶ περὶ ὥρας 7ην ἐσπερινὴν ἀνεχώρησε διὰ Κυπαρισσίαν προπεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιῶντος λαοῦ.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ. Ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ κ. Κοτζᾶ ἐκ Πύλου εἰς Κυπαρισσίαν ἔδωκεν ἀφορμὴν νέων ἀποθεωτικῶν ἐκδηλώσεων ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν ἐκπροσώπων της. Καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν, διαρκέσασαν ἑπτὰ τρίωρον, εἰς τὴν δημοσίαν ὁδὸν μήκους 70 χιλιομέτρων, χιλιάδες ἐργάται ἐπισταρέφοντες ἐκ τῶν ἀγρῶν εἶχον συγκεντρωθῆ προβλίοντες εἰς ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ὑπῆρξεν ἀνάτερον πάσης περιγραφῆς εἶναι ὅτι κατὰ τὴν διέλευσιν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ ἐκ Φιλιατρῶν συνεκροτήθη αὐθόρμητος τερασσία εἰς ὄγκον συγκέντρωσις πέντε τοὐλάχιστον χιλιάδες λαοῦ μεταξὺ τῶν ὁποίων κυρίως ἀγρόται καὶ ἐργάται ἀνήρπασαν εἰς τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν τὸ αὐτοκίνητον τοῦ κ. Ὑπουργοῦ καὶ παρὰ τὰς παρακλήσεις τοῦτου ὅπως ἐπιτρέψουν τὴν συ ἐχιον τοῦ ταξιδίου, οἱ πολῖται ἐπέμειναν νὰ ὁμιλῆσῃ διὰ δευτέραν φορὰν ἐντὸς 24ὥρου.

Θέλομεν νὰ σὲ ξαναδοῦμε, ἐφώναζαν οἱ πολῖται. Μᾶς ἔδωσες κουράγιο.

Κατόπιν τούτων ὁ κ. Κοτζιᾶς κατῆλθεν τοῦ αὐτοκινήτου ὑπὸ τὰς ἀφαντάστους ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ. Οἱ ἐνθουσιασθεῖς πολῖται ἀνήρπασαν τὸν ὑπουργὸν εἰς χεῖρας καὶ τὸν ὡδήγησαν εἰς κεντρικὸν καφφενεῖον τῆς πόλεως ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ ὁ τοίου οὗτος ἀπηυθύνθη πρὸς τοὺς πολῖτας ἐκφράσας πρῶτον τὰς θερμὰς εὐχαριστίας ἐκ μέρους τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ κυβέρνησις, εἶπεν, εἶνε ἀφοσιωμένη νὰ στρέψῃ ἀμέριστον τὴν προσοχὴν της πρὸς τοὺς ἀγ.ότας, τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς ἐργάτας, τοὺς ἀνθρώπους τῶν ὁποίων τὰ ροζσομένα χέρια ἀποτελοῦν τίτλον τιμῆς.

Τὸν λόγον τοῦ κ. ὑπουργοῦ ἐκάλυψαν οὐρανομήκεις ζητωκραυγαί καὶ ἐπευφημίαι, ὁπὸ αὐτάς δὲ τὰς ἐνθουσιώδες ἐκδηλώσεις ὁ κ. Κοτζᾶς ἀνεχώρησεν ἀφιχθεὶς εἰς τὴν Κυπαρισσίαν τὴν 8ην ἑσπερινὴν.

ΠΑΡΗΤΗΘΗ Ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ. Ὁ γενικὸς διοικητὴς Μακεδονίας κ. Τσίπουρας ὑποχρεωμένος ἀπὸ τοῦ παρελθόντος φθινοπώρου διὰ ἀλόγους λόγους ὁμωνυμοὺς καὶ ἀπροσιάσῃ δι' ἀρκετοὺς μῆνας εἰς Ἀμερικὴν, εἶχε παρακαλέσει ἐκτοτε τὸν Ἀρχηγὸν νὰ τὸν ἀντικατασταθῇ. Κατόπιν ὅμως ἀπιμονῆς τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ ὁ κ. Τσίπουρας εἶχε δεχθῆ νὰ ἀναβάλῃ μέχρι τοῦδε τὴν ἀναχώρησίν του. "Ηδη ἐπιστάνιος τοῦ χρόνου συνεφώνηθη νὰ γίνῃ ἀνοδοκτὴ ἡ παραίτησις τοῦ κ. Τσίπουρα διὰ νὰ δυνηθῇ καὶ ἀναχώρησῃ οὗτος εἰς Ἀμερικὴν.

Εἰς τὴν γενικὴν διοίκησιν Μακεδονίας διωρίσθη ὁ Γενικὸς διοικητὴς Ἠπείρου κ. Κυρίμης. Μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του ὁ κ. Τσίπουρας θὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς ἄλλην κυβερνητικὴν θέσιν.

Η ΟΓΓΑΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΚΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Τὴν 30ην Μαΐου εἰς τὸν περὶ τὸ Ζάππειον τῶν Ἀθηνῶν χῶρον θὰ ἀνοιξῇ τὰς πύλας της ἡ Πανελλήνιος Γεωργικὴ Ἐκθεσις εἰς τὴν ὁποίαν θὰ μετάσχουν δι' ἐξοικῶν περιπτέρων ἐκθεμάτων οἱ νομοὶ ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Ἔκθεσις θὰ περιλάβῃ 20 κλάσεις ἐκθεμάτων ἤγουν προϊόντα ἐνδροκομίας ἀμπελουργίας, σίτου, λαχανοκομίας, κηπουρικῆς, ἀνθοκομίας, κτηνοτροφίας κλπ. Κατ' αὐτὴν θὰ γίνῃ ἐπίσης ἐπίδειξις καὶ ὅλων τῶν νεωνέων γεωργικῶν ἐργαλείων καὶ μέσων καλλιεργείας.

Ὑπὸ τῆς διοργανωτικῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἐκθέσεως ἀπεφασίσθη ὅπως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκθέσεως γίνῃ λαχειοφόρος ἀγορὰ εἰ συχνὴ τῆς ὁποίας θὰ λάβουν Γεωργικὰ προϊόντα ἀξίας ἀπὸ 50,000 δρχ. τὸ πρῶτον λαχνοῦ μέχρι 500 δραχμῶν τοῦ τελευταίου.

Λόγῳ τοῦ ὅτι προβλέπεται ὅτι ἀπὸ τὴν ἔκθεσιν αὐτὴν, ἡ ὁποία διὰ πρώτην φορὰν ὀργανοῦται κατὰ τὸ σύστημα τῆς μεγάλης ἐκθέσεως τῶν Παρισίων, θὰ παρελάβῃ ὁλόκληρος ὁ κόσμος, τὴν Ἑλληνικὴν ἐπαρχίας, ἡ ἐπιτροπὴ ἐμερίμνησε ὥστε νὰ ἐξασφαλισθοῦν σημαντικαὶ ἐκπτώσεις εἰς τὰ ἐισιτήρια τῶν πλοίων καὶ σιδηροδρόμων καθὼς καὶ εἰς τὰ ξενοδοχεῖα ὅπνου καὶ φαγητοῦ. Ἐλήφθη δὲ πᾶν μέτρον διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς πλήρους ἐπιτυχίας τῆς.

«Ο ΔΙΠΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ»

Εἶνε τὸ νέον ἀριστοσύγγραμα ποὺ ἀρχίζει δημοσιευόμενον ἀπὸ τῆς σημερινῆς ἐκδόσεως τῆς ἐφημερίδος μας

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΝ

γραμμένο ἀπὸ τὸν ΦΡΕΙΔ. ΜΠΟΥΤΕ

ΛΟΓΙΑ

ΜΕΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

Καί, τώρα πλέον ; τελεῖκ καὶ πάσλα.— Νηστεία καὶ προσευχή, χίλια μου ! Ἡ, τοιαλλάχοτε, ἡ γυλίκ καὶ περισυλλογή. Ἀδοῦ οἱ κανόνες ἀς κατεπιθοῦν ἡδη τὸ πνεῦμα σας σὰ συνεχίζωνο ἀρῶρο τῆς ζωῆς...

Ἀκουσὲ τὸ μάλιστα σὺ πρῶτη, ἀξιαγάπητη δεσποινίς, ποὺ ἔζησες ἔντονα τὸ χρσύμενο νόημα τῆς ἀπόκριας ; ποὺ ἀπάλωσες τρελλὰ τῆς νύχτες ἑνὸς χοροῦ σπιτικὸ κ ἐλληνίστικης ἔσως σ' ἔνιωσε μιὰ ἀγκάλης ἐρωτικῆς, εἴτε—ἔστω—ἀπότυχες κ' ἐφέτος σὰ ἀγανακτῆσες κάτω ἀπὸ τὴν ἀφαλὴ τάχα φιλοβεγτά του, κυνήγησε τοὺ νυμφίου... Μὴ μοῦ τὸ ἀρνῆθῆς—ἀνέσω ἐγὼ δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ σὲ κατηκρίνω ! Ἐπ. εἶναι φυσικὸ θὰ ἤταν ἀδικία μας καὶ ἀτοχχη ματαιοπονία νὰ σὰ ἀρνηθοῦμε κ' ἔπειτα, κατμιὰ σκοπιμότης ; ἢ ἀπαγόρευσι δὲν ἤμπορεῖ νὰ χωρέσῃ ἐκεῖ ὅπου ἡ νεότης—ἢ μόνη αὐτὴ ἀλήθεια τῆς ζωῆς—ἀσκεῖ τὰ ὡραῖα καὶ τρελλὰ δικαιώματά της. Μὴ μοῦ πρόφτης λοιπὸν, τὸ «ἐμοικιὸ» σου· εἶναι αἰῶνιο καὶ κοινό. Ἀλλὰ ποτε, μικρολίμα μου, τὸ δαρμένο αὐτὸ ποὺ ἔχεις τώρα ὅφος εἶναι σφαγὴ ἀπὸδεικτικὴ μιᾶς χαρᾶς δωμένης καὶ κρασμένης· καὶ, ἀκόμη, μοῦ τὸ μαρτυρεῖ, εὐχλωτότερα ἀπὸ τὰ ρόδινα λογάκια τῆς σιωπῆς σου, αὐτὴ ἡ ἀχνὴ σκιὰ ποὺ τοντζῶ, ἔνα κύκλο, μελανὰ καὶ συμπαθητικὰ πολὺ σὰ ὡραῖα σας μάτια.

Μά, καὶ ! πίστεψέ με· δὲν σὲ εἰρωνεύομαι, καλὸ παιδί, ὄχι ! ἔκανες καλὰ νὰ βιασκεδάσῃς ἔλες τὴν ἡμέρες αὐτές. Ὄχι μόνο ἐπειδὴ τὸ ἔθνος τὸ ἀπαιτεῖ· ἀλλὰ, κυρίως, διότι ἡ φθίμυρία εἶναι μιὰ ἀνάγκη τῆς ζωῆς. Τὸ γέλιο, ἡ φαιδρότης εἶναι τὰ ἀντίδοτα τῶν πικριῶν ποὺ μᾶς προσφέρει ὁ σκληρὸς τοῦ βίου μας νόμος. Αὐτὴ ἡ ὀργανωμένη τῶν ἀπόκρεων χαρὰ εἶναι ἀληθινὰ σοφὸ ἐγκόρμιον· εἶναι μιὰ σοφαλὶ σπικὴ βιπλεῖα ἀπ' ὅπου πρέπει, κατὰ καιρὸ, ν' ἀφήνωμε σιγὰ-σιγὰ νὰ διαφοῦῃ καὶ ν' ἀραιώνεται ὁ συμπυκνωμένος δηρεὰ σὰ σπῆτιο καὶ σὰ χωλὰ μας ἀτμὸς τῆς κοινῆς καὶ μονότονης κίνησῆς μας σὰ ρυθμὸ τοῦ πεπρωμένου. Ἡ ἀπκρηὰ μᾶς θίνει τὰ ἀρτιὰ ποῦτο καὶ ἀνγγαστὸ βιάλειμμα τῆς ζωῆκῆς συνήθειας, μὲς ἐπιρρέπει νὰ δίσεμε ὁλοῦ τὸ νόημα τῆς ζωῆς μας.

Ἐν πρότοις πρέπει νὰ θέλω μὲ ἄλῃ μου τὴ ψυχὴ νὰ μ' ἀγαπῆσῃ. Δεύτερον δταν τὴν συναντῶ καὶ μιλῶ μαζὶ τοῦς, πρέπει νὰ συγκεντρώνω ἄλη τὴ σκέψῃ μου, νὰ τὴν κυττάξω κατάματα καὶ μὰ πεποιθῆσῃ στὴ δύναμῃ τῆς θελήσεώς μου, νὰ λέγῳ μέσα μου: «Θέλω νὰ μ' ἀγαπήσῃς... Θέλω νὰ μὲ ἀγαπήσῃς. Τὸ θέλω!» Αὐτὴ τὴ φράσῃ θὰ τὴν ἐπαναλαμβάνω νοερὰ; χωρὶς διακοπὴ, ἐνῷ θὰ τὴν κυττάζω. Καὶ τρίτον, ὁσάκις τὴν χαιρετῶ διὰ χειραψίας, θὰ συγκεντρώσω πάλι ὅλη τὴ θέλησῆ μου, οὕτως ὥστε ὁ μαγνησιοπός μου νὰ μεταβίβεται σ' αὐτὴν διὰ τῶν χειρῶν μας καὶ νὰ τῆς δειξθῆλῃ νὰ μ' ἀγαπήσῃ.

—Καὶ τῶνουν αὐτά: ρώτησε ὁ Πιέρ Νελαὶ, ἕνας συμπαθητικὸς νέος, ποὺ ἄκουγε ὅπως ἄλη ἡ συντροφιὰ μὲ προσοχὴ τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ.

—Ἂν ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῆς τῆς μεθόδου πραγτιθῇ ἐπὶ πολὺ διάστημα, φέρνει συνῆθως καλὰ ἀποτελέσματα. Ἀπήντησε ὁ γιατρὸς Ζίλ. Σὲ τέλος ἐκεῖνο ποὺ ἀγαπᾶ κατορθώνει νὰ ἐπιδείλῃ τὴ θέλησῆ του στὸν ἄλλον. Ἀλλὰ εἶπαμε. χρειάζεται συγκέντρωσις ἄλης τῆς θελήσεως, αὐτοπεποίθησις καὶ ὑπομονή.

Ἡ ὥρα εἶχε περάσει. "Ολοι σηκώθηκαν νὰ φύγουν. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Πιὲρ Νελαὶ ἐπαλληνύκιζε τὴν "Εδιθ Μάρδιλ, ἔλεγε μέσα του μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς του, ὅπως εἶχε πῆ ὁ γιατρός.

—"Εδιθ Μάρδιλ, θέλω νὰ μ' ἀγαπήσῃς θέλω ν' μ' ἀγαπήσῃς..

***

Ἀπὸ χρόνια ὁ Πιὲρ Νελαὶ πήγαινε καὶ περνοῦσε τὸ καλοκαίρι του στὸ Μπουνὰ Φλερό. Ἀπὸ χρόνια ἐπίσης ἡ "Εδιθ Μάρδιλ πήγαινε καὶ παραθέρῳζε μὲ τοὺς γονεῖς της στὴν ὡμορφὴ ἐκείνῃ ἐξοχή. Καὶ ἀπὸ τὸ προπερασμένο καλοκαῖρι ὁ νέος ἀρχισε νὰ αἰσθάνεται ὅτι τὸν συγκινοῦσε ἡ ὡμορφιὰ τῆς.

Τὰ πρῶτα ὅμως κομπλιμέντα ποὺ τῆς ἔκαμε ἔδν φάγνραν νὰ τὴν συγκινοῦν πολύ. Ὁ Πιὲρ ἦταν ἀτολμος. Τὸν πείραζε ἡ ἀδιαφορία, ἡ ψυχρότης σχεδὸν ποὺ τοῦδειχνε ἡ "Εδιθ, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε νὰ φανῇ ἐπιθετικώτερος. Καὶ ὁ ἔρως του δυνάμωνε στὴ σιωπή, μολονότι δὲν εἶχε καμμιὰ ἐλπίδα.

Ἀλλὰ τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ τοῦ ἔδωσαν τώρα μεγάλες ἐλπίδες. Κι' ὅλη τὴ νύχτα ἀγρυπνος σὰ κρεβάτι του ἀσυλλογίζετο: «Μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπιδείλῃ τὰ θέλῃσῆ του σ' ἕνα ἄλλο πρόσωπο. Ἂν τὸ καταφέρῳ αὐτὸ ἡ "Εδιθ Μάρδιλ θὰ γίνῃ γυναῖκα μου!..»

Καὶ ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἑπομένῃν εἰς ἐφαρμογὴν τὴν μέθοδον τοῦ γιατροῦ. Τὸ πρῶτ ποὺ συνέντυσε τὴ νέα σπὰς τέσσις τῆς ἔδωσε τὸ χέρι ὅπως πάντα ἀλλὰ ἔπιρῳε τὸ δικό της μὲς αὐς πολλὰς τοῦ λίγο περισσότερο ἀπὸ ἔτι ἐπιτρέπει ἡ καλὴ συμπεριφορὰ. Κι' αὐτὸ γιὰ νὰ τῆς μεταδόσῃ τὸ μαγνητισμὸ τῆς θελήσεώς του. Ταύτοχρόνως τὴν κύτταξε κατάματα καὶ τόσο ἐπίμονα, ὥστε ἡ "Εδιθ χαμήλωσε τὰ μάτια της κι' ἀκοκκίνισε ἐλαφρὰ.

Ἀπὸ τότε ὁ Πιὲρ ἔδν ἔπαυσε νὰ παρακολουθῇ κατὰ πόδας τὴν "Εδιθ καὶ κάθε στιγμὴ ποὺ μποροῦσαν μαζὶ τὴς νὰ συγκεντρώνῃ ὅλη τὴ θέλῃσῆ του πάντα στὴν ἴδια σκέψῃ. «Θέλω νὰ μ' ἀγαπήσῃ στὴ θέλω νὰ μ' ἀγαπήσῃ...»

Ὁ γιατρὸς Ζίλ τοῦ εἶχε πῆ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀγκῆ καὶ πεποίθησῆ στὴ δύναμῃ τῆς θελήσεώς του. Ἡ πεποίθησις αὐτὴ ἔκανε σιγὰ-σιγὰ τὸν Πιὲρ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, νὰ ἀοχγκὴ τὴν ἀτολμία του καὶ νὰ γίνεται τολμηρότερος. Ἐκδυναμῶν τὴν "Εδιθ μὲ φλογερὰ ἀδέμματα, ἀνανεάνεαβε μπροστά τῆς, τῆς ἔφυγγε πιὸ πολὺ τὸ χέρι καὶ τῆς ἔλεγε κομπλιμάντα μὲ περισσότερο θάρρος.

Πράγμα περίεργο· ἡ "Εδιθ δὲν ἀφαίνετο νὰ ἀνοχλῆται ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐπιμονὴ κ' οὔτε νὰ τοῦ φέρεται ὄχυρκ ὅπως πρῶτα. Κάποιαι φορὰ, μάλιστα κατάλαβε τὸ χέρι τῆς νὰ σφίγγῃ τὸ δικό του κάπως περισσότερο.

Κάθε ἡμέρα ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἴδία ἱστορία ἐπὶ ἕνα μῆνα. Τέλος τὸ φθινόπωρο ἔρθασε, ἄλα ἐπαιλάζοντ κ' φύγουν ἀπ' τὴν ἐξοχή. Ἀν ἐχωρίζ.ντο ἔτσι, χωρὶς νὰ τῆς ἐξομολογῆθῇ τὴν ἀγάπῃ του θὰ περνοῦσε ἕνας χρόνος ὡς ποὺ νὰ τὴν ξαναιδῇ κὰ ποιὸς ξέρει εἰ θὰ γνώσεν σ' αὐτὸ τὸ διάστημα. Ἴσως ἐκείνῃ νὰ παντρευόσαν καὶ θὰ τὴν ἔχανε γιὰ πάντα.

Ἔπρεπε νὰ τὴς μιλήσῃ καθαρά· Κι' ἔπῆρε ἐπὶ τέλους τὴ μεγάλῃ ἀπόφασῃ, ἐνθαρρυνόμενος ἀπὸ τὴ φλογὴ σάσῃ τῆς. Ἕνα ἀρῶῳ ποὺ ἔρθθῆκαν μονάχοι στὸν κῆπο τοῦ γιατροῦ Ζίλ, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε!

"Εδιθ, σ' ἀγαπῶ. Θέλεις νὰ γίνῳ γυναῖκα μου; Ἀν κῆς τὸ ναί, θὰ εἶμαι ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Φοβέτανε μήπως ἀκόμῃ τὸν ἀπόπρε. Ἀλλὰ μ' ἔκπλῃξῃ τοῦ εἶδε τὴν ὡμορφῃ νέα νὰ σκύβῃ τὸ κε